

Knowledge Management

Knowledge Management

การจัดการความรู้

แนวปฏิบัติที่ดี

เทคนิคและวิธีการเขียนบทความวิจัยและบทความวิชาการให้ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่

และ

เทคนิคการเตรียมความพร้อมก่อนเรียน
และระหว่างเรียนให้กับนักศึกษา

ผลจากการจัดการความรู้ (KM)

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ประจำปีการศึกษา 2559

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง

119 หมู่ 9 ต.ชมพู อ.เมือง จ.ลำปาง โทร 0-5431-6154 <http://www.human.lpru.ac.th/>

 การจัดการความรู้

คำนำ

การจัดการความรู้ คือ การรวบรวมองค์ความรู้ที่มีอยู่ในส่วนราชการซึ่งกระจัดกระจายอยู่ในตัวบุคคลหรือเอกสาร มาพัฒนาให้เป็นระบบ เพื่อให้ทุกคนในองค์กรสามารถเข้าถึงความรู้ และพัฒนาตนเองให้เป็นผู้รู้ รวมทั้งปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันจะส่งผลให้องค์กรมีความสามารถในเชิงแข่งขันสูงสุด โดยที่ความรู้มี 2 ประเภท คือ (1) ความรู้ที่ฝังอยู่ในคน (Tacit Knowledge) เป็นความรู้ที่ได้จากประสบการณ์ พรสวรรค์หรือสัญชาตญาณของแต่ละบุคคลในการทำความเข้าใจในสิ่งต่างๆ เป็นความรู้ที่ไม่สามารถถ่ายทอดออกมาเป็นคำพูดหรือสายลักษณะอักษรได้โดยง่าย เช่น ทักษะในการทำงาน งานฝีมือ หรือการคิดเชิงวิเคราะห์ บางครั้ง จึงเรียกว่า เป็นความรู้แบบนามธรรม (2) ความรู้ที่ชัดเจน (Explicit Knowledge) เป็นความรู้ที่สามารถรวบรวม ถ่ายทอดได้ โดยผ่านวิธีต่าง ๆ เช่น การบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร ทฤษฎี คู่มือต่าง ๆ และบางครั้งเรียกว่าเป็นความรู้แบบรูปธรรม

การจัดการความรู้เป็นกระบวนการที่ประกอบด้วย การรวบรวมความรู้การจัดเก็บความรู้และการเผยแพร่ความรู้โดยการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ทั้งภายในและภายนอกองค์กร ดังนั้นจึงจำเป็นต้องอาศัยเครื่องมือที่จะอำนวยความสะดวกด้วยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศที่มีประสิทธิภาพและการสนับสนุนที่เข้มแข็งของผู้บริหารทุกระดับที่จะกำหนดนโยบายร่วมกัน และร่วมผลักดันให้มีการนำสู่การปฏิบัติที่เป็นจริงต่อไป คณะกรรมการจัดการความรู้หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคู่มือการจัดการความรู้ประเด็นการติดต่อประสานงาน อย่างมีประสิทธิภาพ ของพนักงานสายสนับสนุนคณะวิทยาการจัดการ จะเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านและนำไปใช้กับการปฏิบัติงานของท่าน ในโอกาสต่อไป

คณะกรรมการจัดการความรู้
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพวงศ์
ประจำปีการศึกษา 2559

 การจัดการความถี่

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	ก
ส่วนที่ 1 บทนำ	1
ส่วนที่ 2 ขั้นตอนการจัดการความรู้	4
เทคนิคและวิธีการเขียนบทความวิจัยและบทความวิชาการให้ได้รับการตีพิมพ์	9
เทคนิคและวิธีการเตรียมความพร้อมก่อนเรียนและระหว่างเรียนแก่นักศึกษา	18

 การจัดการความรู้

ส่วนที่ 1

บทนำ

ประวัติคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์เป็นส่วนราชการ ในมหาวิทยาลัยราชภัฏ ลำปาง เดิมเรียกชื่อว่า คณะวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ก่อตั้งขึ้นหลังการประกาศใช้พระราชบัญญัติวิทยาลัยครู พ.ศ. 2518 มีภาค วิชาในสังกัดคณะวิชา 11 ภาควิชา ได้แก่ ภาควิชาภาษาไทย ภาควิชาภาษาต่างประเทศ ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ ภาควิชาศิลปะ ภาควิชาดนตรี ภาควิชานาฏศิลป์ ภาควิชาปรัชญาและศาสนา ภาควิชาสังคมวิทยา ภาควิชาประวัติศาสตร์ ภาควิชาภูมิศาสตร์ และภาควิชารัฐศาสตร์ เปิดสอนในระดับ ปกศ. สูงภาคปกติและภาคต่อเนื่อง ปี พ.ศ. 2522 เปิดสอนถึงระดับปริญญาตรี วิชาเอกสังคมศึกษา และปี พ.ศ. 2529 เปิดสอนบุคลากรประจำการ (กศ.บป.)

วันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2535 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานนามวิทยาลัยครู เป็นสถาบันราชภัฏทำให้วิทยาลัยครูลำปางเปลี่ยนชื่อเป็น "สถาบันราชภัฏลำปาง" คณะวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จึงเปลี่ยนชื่อเป็น "คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์" ในปีพ.ศ. 2553 สถาบันราชภัฏลำปางกำหนดให้มีการบริหารงานวิชาการ โดยคณะบุคคล 3 ระดับ ได้แก่ คณะกรรมการบริหารวิชาการสถาบัน คณะกรรมการบริหารคณะและ คณะกรรมการบริหารโปรแกรม วิชา

เมื่อพระราชบัญญัติ พ.ศ.2538 ประกาศใช้ทำให้สถาบันราชภัฏสามารถจัดการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรีได้ ปีพ.ศ. 2539 มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง จึงเปิดสอนระดับปริญญาโท โปรแกรมวิชาบริหารการศึกษาปีพ.ศ.2547คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์เปิดสอนระดับปริญญาโทรุ่นแรกโปรแกรมยุทธศาสตร์การพัฒนา และวันที่ 15 มิถุนายน 2547 เมื่อพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547มีผลบังคับใช้ทำให้สถาบันราชภัฏลำปางเปลี่ยนฐานะเป็น "มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง" แบ่งส่วน

ราชการเป็น 10 ส่วน มี 6 คณะ 3 สำนัก ทุกคณะแบ่งส่วนราชการเป็นสำนักงานคณบดี และแบ่งงานเป็นงานบริหารโดยมีคณบดีเป็นผู้บังคับบัญชาและบริหารกิจการภายใน คณะ ปัจจุบันปีการศึกษา 2559 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีจำนวน 12 หลักสูตร แบ่งเป็นระดับปริญญาตรี 12 หลักสูตร

ปรัชญา

สหวิทยาการเพื่อท้องถิ่น

วิสัยทัศน์

เป็นศูนย์กลางการเรียนรู้และบูรณาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์สู่ท้องถิ่น

ค่านิยมองค์กร

H = Happiness (การเป็นองค์กรแห่งความสุข)

U = Unity (การเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันขององค์กร)

S = Sharing (การเป็นองค์กรแห่งการแบ่งปันความรู้และใช้ทรัพยากรร่วมกัน)

O = Outstanding Organization (การเป็นองค์กรแห่งความเป็นเลิศ)

C = Cooperation (การทำงานร่วมกันขององค์กร)

พันธกิจ

1. ผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ทางวิชาการ ทักษะทางวิชาชีพ คุณธรรมจริยธรรม และคุณลักษณะของบัณฑิตในศตวรรษที่ 21

2. วิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้ พัฒนา และถ่ายทอดเทคโนโลยีสู่ท้องถิ่น

3. ให้บริการวิชาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์แบบมีส่วนร่วมกับท้องถิ่น

4. สร้างสรรค์ สืบสานศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น

5. พัฒนาและเสริมสร้างระบบและกลไกการบริหารจัดการตามหลักธรรมาภิบาล

ค่านิยมองค์กร

H = Happiness (การเป็นองค์กรแห่งความสุข)

U = Unity (การเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันขององค์กร)

S = Sharing (การเป็นองค์กรแห่งการแบ่งปันความรู้และใช้ทรัพยากรร่วมกัน)

O = Opportunity Organization (การเป็นองค์กรแห่งการสร้างโอกาส)

C = Cooperation (การทำงานร่วมกันขององค์กร)

บทที่ 2

ขั้นตอนการจัดการความรู้

กระบวนการจัดการความรู้ 7 ขั้นตอน กระบวนการจัดการความรู้ (Knowledge Management) เป็นกระบวนการที่จะช่วยให้เกิดพัฒนาการของความรู้ หรือการจัดการความรู้ที่จะเกิดขึ้นภายในองค์กร มีทั้งหมด 7 ขั้นตอน คือ

1. การบ่งชี้ความรู้ เป็นการพิจารณาว่าองค์กรมีวิสัยทัศน์ พันธกิจ ยุทธศาสตร์ เป้าหมายคืออะไร และเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย เราจำเป็นต้องใช้อะไร ขณะนี้เรามีความรู้อะไรบ้าง อยู่ในรูปแบบใด อยู่ที่ใคร

2. การสร้างและแสวงหาความรู้ เช่นการสร้างความรู้ใหม่ แสวงหาความรู้จากภายนอก รักษาความรู้เก่า กำจัดความรู้ที่ใช้ไม่ได้แล้ว

3. การจัดการความรู้ให้เป็นระบบ เป็นการวางโครงสร้างความรู้ เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการเก็บความรู้อย่างเป็นระบบในอนาคต

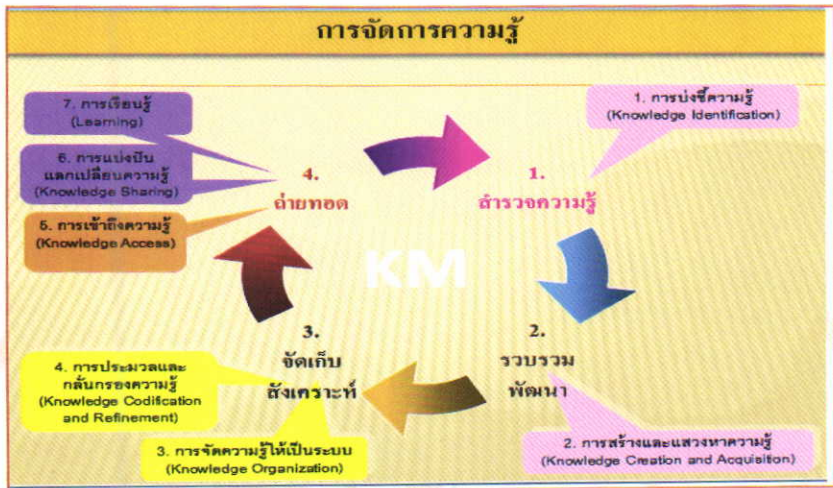
4. การประมวลและกลั่นกรองความรู้ เช่น ปรับปรุงรูปแบบเอกสารให้เป็นมาตรฐาน ใช้ภาษาเดียวกัน ปรับปรุงเนื้อหาให้สมบูรณ์

5. การเข้าถึงความรู้ เป็นการทำให้ผู้ใช้ความรู้เข้าถึงความรู้ที่ต้องการได้ง่ายและสะดวก เช่น ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ (IT) Web board บอร์ดประชาสัมพันธ์ เป็นต้น

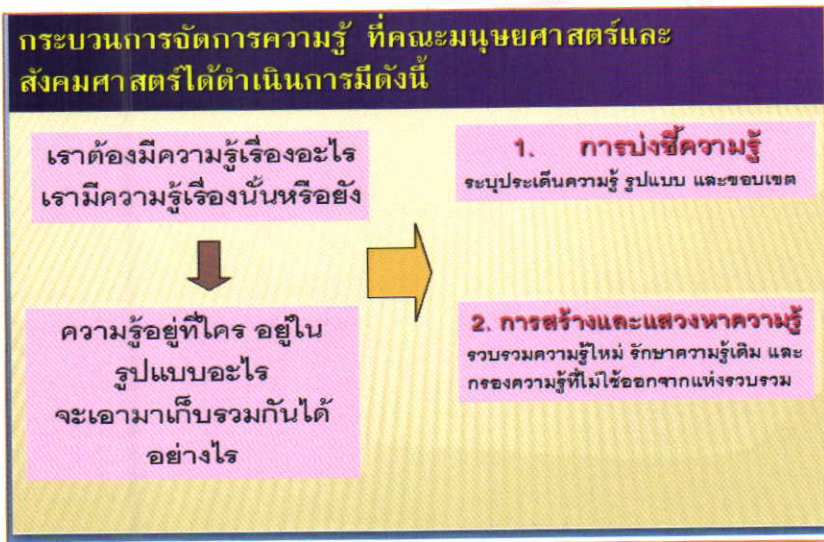
6. การแบ่งปันแลกเปลี่ยนความรู้ ทำได้หลายวิธีการ โดยกรณีเป็น Explicit Knowledge อาจจัดทำเป็นเอกสาร ฐานความรู้ เทคโนโลยีสารสนเทศ หรือกรณีเป็น Tacit Knowledge จัดทำเป็นระบบ ทีมข้ามสายงาน กิจกรรมกลุ่มคุณภาพและนวัตกรรม ชุมชนแห่งการเรียนรู้ ระบบพี่เลี้ยง การสับเปลี่ยนงาน การยืมตัว เวทีแลกเปลี่ยนความรู้ เป็นต้น

7. การเรียนรู้ ควรทำให้การเรียนรู้เป็นส่วนหนึ่งของงาน เช่นเกิดระบบการเรียนรู้ จากสร้างองค์ความรู้ การนำความรู้ในไปใช้ เกิดการเรียนรู้และประสบการณ์ใหม่ และหมุนเวียนต่อไปอย่างต่อเนื่อง

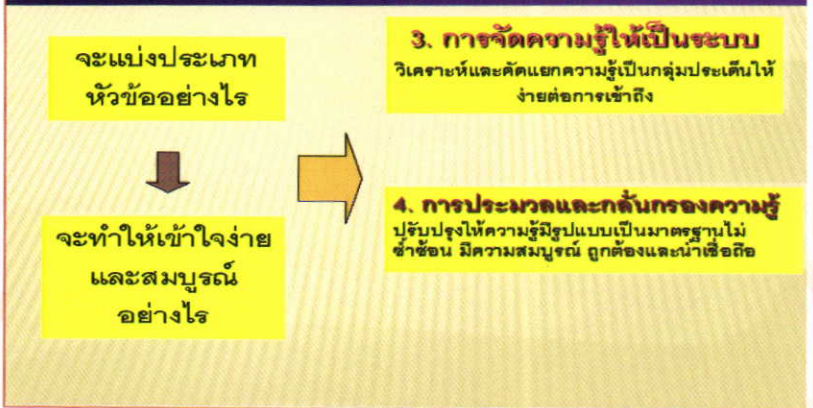
1) การจัดการความรู้

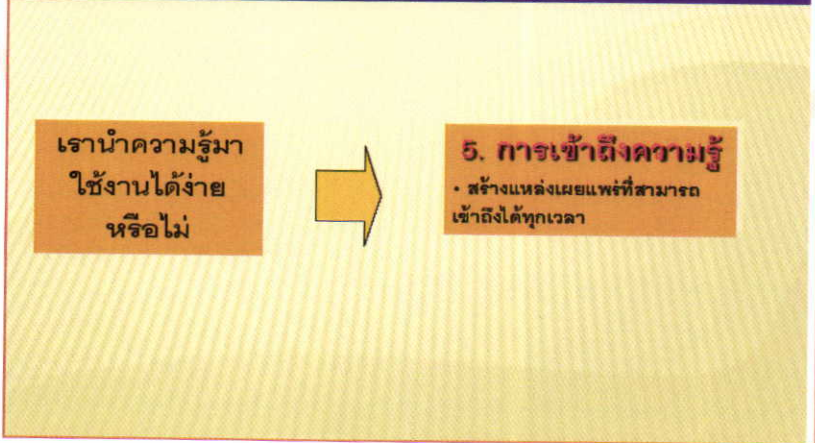
2) กระบวนการจัดการความรู้

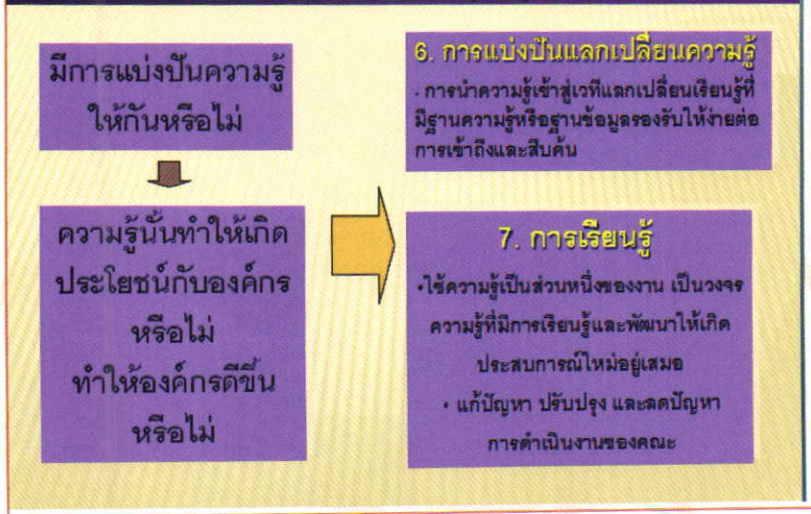
กระบวนการจัดการความรู้ ที่คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ได้ดำเนินการมีดังนี้ (ต่อ)

กระบวนการจัดการความรู้ ที่คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ได้ดำเนินการมีดังนี้ (ต่อ)

กระบวนการจัดการความรู้ ที่คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ได้ดำเนินการมีดังนี้ (ต่อ)

เป้าหมายการจัดการความรู้สายวิชาการ

ประเด็นที่ 1 เป้าหมาย KM การผลิตบัณฑิต

: การเตรียมความพร้อมก่อนเรียนและระหว่างเรียนแก่นักศึกษา
ตัวชี้วัด

ทุกหลักสูตรมีกิจกรรม/โครงการ ที่เตรียมพร้อมให้กับนักศึกษา

ประเด็นที่ 2 เป้าหมาย KM การวิจัย

: การเขียนบทความวิจัยและบทความวิชาการให้ได้รับการตีพิมพ์
ตัวชี้วัด

1) มีอาจารย์ที่สามารถขอตำแหน่งทางวิชาการ โดยใช้ผลงานจากงานวิจัย

2) มีอาจารย์ที่สามารถขอเงินรางวัลจากการนำเสนอบทความให้ได้รับการ

ตีพิมพ์

แก้ไขปัญหา

ด้านการผลิตบัณฑิต

ให้นักศึกษาสามารถคงอยู่และมีความพร้อมทางการเรียนในสาขา

ด้านการวิจัย

การเขียนบทความวิจัยให้ได้รับการตีพิมพ์ และนำไปสู่การขอตำแหน่งทางวิชาการที่สูงขึ้น

เทคนิคและวิธีการและ แนวทาง

การเขียนบทความวิจัยและบทความวิชาการที่ดี
ให้ได้รับการตีพิมพ์

เทคนิคและวิธีการ : แนวทางการเขียนบทความวิจัยและบทความวิชาการที่ดีให้ได้รับการตีพิมพ์

ผศ.พฤษภา เครือแสง : สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์

บทความ คือ งานนิพนธ์ที่สื่อความหมายผ่านตัวอักษร ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อเผยแพร่ข้อมูล ข่าวสาร ความรู้ การวิพากษ์วิจารณ์ อันปรากฏตามสื่อต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือ วารสารหรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์

ประเภทของบทความ

บทความที่ปรากฏตามสื่อต่าง ๆ มีอยู่หลากหลายประเภท ซึ่งขอแบ่งบทความออกเป็น ๓ ประเภทใหญ่ ๆ ดังนี้

1. บทความวิชาการ คือ งานนิพนธ์ที่มีเนื้อหาทางวิชาการ เนื้อหาความรู้ตามศาสตร์แขนงใดแขนงหนึ่ง

2. บทความวิจัย คือ งานนิพนธ์ที่มีเนื้อหาสรุปจากกระบวนการวิจัย ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอตามกรอบหรือระเบียบวิธีวิจัย นำเสนอปัญหาและแนวทางแก้ไขตามกระบวนการวิจัย

3. บทความทั่วไป คือ งานนิพนธ์ที่ผู้นิพนธ์ต้องการนำเสนอสาระต่าง ๆ ซึ่งอาจจะประกอบไปด้วย ข้อเท็จจริง การแสดงความคิดเห็นส่วนตัว หรือการหยิบยกปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบันที่น่าสนใจมาวิพากษ์ หรือแม้แต่การนำเสนออัตชีวประวัติของบุคคล การนำเสนอผลงาน ข้อมูลสำคัญ แนวคิด ปรัชญาต่าง ๆ ของเรื่องทั่วไป

สิ่งที่ต้องคำนึงในการเขียนบทความ

การนำเสนอบทความเป็นการนำเสนอข้อมูลต่าง ๆ ดังนั้นสิ่งที่ต้องให้ความสำคัญมาก ๆ ในการเขียนบทความนั้นคือ ความสมบูรณ์ของบทความ ซึ่งความสมบูรณ์ของบทความนั้นต้องประกอบไปด้วย ๓ ส่วน ดังนี้

1. รูปแบบ หรือโครงสร้างของบทความ บทความแต่ละประเภทจะมีรูปแบบเฉพาะแต่อาจจะไม่ตายตัว แต่ในทางการนำเสนอบทความต่าง ๆ แก่ผู้อ่านนั้น ผู้นิพนธ์

ต้องคำนึงถึงว่าจะนำเสนอบทความประเภทใด ซึ่งโดยเฉพาะหากเป็นบทความวิจัย ผู้
นิพนธ์จำต้องนำเสนอบทความตามแบบกระบวนการวิจัยที่ถูกต้องตามหลักการ เพราะ
การวิจัยเป็นการค้นหาคำตอบของปัญหาตามระบบระเบียบวิธีวิจัยโดยเฉพาะทาง ดังนั้น
หากผู้นิพนธ์ต้องนำเสนอบทความวิจัย ต้องนำเสนอให้ถูกต้องตามรูปแบบหรือโครงสร้าง
กระบวนการที่ถูกต้องตามหลักการ

แต่หากเป็นบทความวิชาการหรือบทความทั่วไป ผู้นิพนธ์อาจจะสามารถวาง
รูปแบบการนำเสนอบทความนั้นได้ด้วยตนเอง แต่แม้จะสามารถวางรูปแบบได้เอง แต่ผู้
นิพนธ์ก็จำต้องคำนึงถึงหลักการในการจะนำเสนอบทความแก่ผู้อ่านให้สามารถเข้าถึง
เนื้อหาได้อย่างครบถ้วน ไม่วกวน เป็นขั้นเป็นตอน ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วจะเป็นลักษณะ
ของการนำเสนอตามรูปแบบความเรียง ๓ ส่วน นั่นคือ ส่วนนำ ส่วนเนื้อหา และส่วน
สรุป ซึ่งหากผู้นิพนธ์ไม่จัดการรูปแบบของบทความให้ดีแล้ว บทความนั้นแม้จะเป็น
ประโยชน์มากเพียงใด ก็อาจจะไม่ได้รับความสนใจ อีกทั้งยังนำเสียดายที่บทความที่มี
เนื้อหาที่ดีไม่ได้นำมาใช้เป็นประโยชน์

2. เนื้อหา การเขียนบทความที่ดีนั้น เนื้อหาของบทความจะต้องสมบูรณ์ โดยผู้
นิพนธ์จะต้องรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะนำเสนอให้ครอบคลุมมากที่สุดเท่าที่
จะทำได้ ทั้งต้องศึกษาและต้องมีความเข้าใจในระดับลึกซึ่งข้อมูลต่าง ๆ เหล่านั้น ผู้นิพนธ์
จะต้องมีความเชี่ยวชาญในระดับที่จะสามารถถกผลึกความคิดและถ่ายทอดเนื้อหา
ออกมาให้ผู้อ่านได้เข้าใจโดยผู้นิพนธ์ต้องวางระบบการเขียนว่าต้องการสื่อความหมาย
อะไร ผู้อ่านเป็นกลุ่มใด การใช้ระดับของภาษาที่ถูกต้องเหมาะสม เพราะหากเป็น
บทความวิชาการหรือบทความวิจัย ต้องใช้ภาษาที่เป็นทางการ ส่วนหากเป็นบทความ
ทั่วไป อาจจะสามารถใช้ภาษากึ่งทางการได้ แต่ที่สำคัญไม่ควรใช้ภาษาในระดับที่ยากจน
เกินไปเพราะผู้อ่านอาจจะไม่สามารถเข้าถึงหรือทำความเข้าใจในเนื้อหาที่ผู้นิพนธ์ได้
นำเสนอ

3. ความถูกต้อง การเขียนบทความนั้นสิ่งสำคัญอีกประการหนึ่ง คือ ผู้นิพนธ์ต้อง
ให้ความสำคัญกับความถูกต้อง หมายถึง ข้อมูลต่าง ๆ มีแหล่งที่มาที่เชื่อถือได้ ผู้นิพนธ์
ต้องไม่นำข้อมูลปลอมหรือข้อมูลอันเป็นเท็จมาสอดแทรกอยู่ในเนื้อหา ไม่นำข้อมูลของ
บุคคลอื่นมาใช้โดยไม่ได้รับอนุญาต คัดลอกข้อมูลโดยไม่มีสิทธิ์ การกระทำดังกล่าวถือ
เป็นเรื่องที่ผู้นิพนธ์ต้องมีจรรยาบรรณ มีจริยธรรมในวิชาชีพ เพราะเป็นเรื่องที่สำคัญ ไม่

เพียงแต่เป็นการผิดจรรยาบรรณ แต่ผู้นิพนธ์อาจจะกระทำความผิดต่อกฎหมายในเรื่องของการละเมิดสิทธิของผู้อื่นได้

บทความที่ดีนั้นเป็นอย่างไร ?

บทความที่ดีจะต้องเป็นบทความที่ให้ประโยชน์แก่ผู้อ่านไม่ว่าทางใด บทความที่ดีควรมีผลต่อผู้อ่านโดย

1. เนื้อหาของบทความสามารถให้องค์ความรู้แก่ผู้อ่าน การเขียนความเรียงเพื่อสื่อความหมายของผู้นิพนธ์นั้น โดยวัตถุประสงค์หลักของผู้นิพนธ์คือการถ่ายทอดองค์ความรู้ในศาสตร์ใดศาสตร์หนึ่งให้ผู้นิพนธ์มีความเชี่ยวชาญให้สื่อสารแก่ผู้อ่านผ่านลายลักษณ์อักษร ดังนั้นเนื้อหาของบทความที่ถ่ายทอดออกมาผู้อ่านได้รับประโยชน์โดยสามารถได้รับองค์ความรู้ที่เพิ่มขึ้นจากเนื้อหาของบทความ

2. เนื้อหาของบทความให้ข้อเท็จจริงแก่ผู้อ่าน นอกจากเนื้อหาของบทความจะต้องให้ประโยชน์ทางด้านองค์ความรู้แล้ว บทความที่ดีต้องให้ข้อเท็จจริง นั่นคือข้อความแห่งเหตุการณ์ที่เป็นมาหรือเป็นอยู่ตามจริง ซึ่งข้อความหรือเหตุการณ์ที่จะต้องวินิจฉัยว่าเท็จหรือจริงโดยผู้นิพนธ์ได้วิเคราะห์ตามหลักการ และนำเสนอให้ผู้อ่านจะได้รู้ว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้น ปรากฏขึ้นตามความเป็นจริง

3. เนื้อหาของบทความให้ข้อเสนอแนะแก่ผู้อ่าน บทความที่ดีอีกประการหนึ่ง ควรต้องมีการสอดแทรกข้อคิดเห็นที่เป็นในทางเสนอแนะแนวทางเพื่อผู้อ่านจะได้ตัดสินใจ ทั้งการเสนอแนะของผู้นิพนธ์หากมีการเสนอข้อดี ข้อเสีย หรือเปรียบเทียบแนวทางที่เสนอแนะอันเป็นทางเพื่อผู้อ่านได้มีข้อมูลที่เพียงพอ

4. เนื้อหาของบทความให้วิธีการแก้ไขปัญหาสังคมได้ท้ายสุดของบทความที่ดีที่ผู้นิพนธ์ควรคำนึงถึงหรือให้ความสำคัญว่าหากผู้อ่านได้อ่านบทความแล้ว สามารถที่จะนำเนื้อหาในบทความไปใช้ โดยสามารถนำวิธีการต่าง ๆ ในเนื้อหาไปใช้สำหรับการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้

การเลือกวารสารในการเผยแพร่บทความ

เมื่อผู้นิพนธ์ได้จัดเตรียมต้นฉบับสำหรับบทความในแต่ละประเภทแล้ว ผู้นิพนธ์จะต้องพิจารณาถึงวิธีการเผยแพร่บทความซึ่งถือเป็นขั้นตอนที่สำคัญ และในการเผยแพร่งานนิพนธ์นั้นนี้อยู่หลายวิธีการ เช่น ตีพิมพ์เผยแพร่หนังสือ วารสาร หรือลงเผยแพร่ใน

สื่ออิเล็กทรอนิกส์ แต่โดยส่วนใหญ่แล้วบทความต่าง ๆ จะนิยมตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารต่าง ๆ ซึ่งผู้นิพนธ์ควรมีหลักการในการเลือกวารสารเพื่อตีพิมพ์เผยแพร่บทความ ดังนี้

1. เลือกวารสารที่เกี่ยวข้องหรือตรงศาสตร์กับเนื้อหาของบทความ เพราะบทความของผู้นิพนธ์จะได้รับการพิจารณาตีพิมพ์เผยแพร่ตามศาสตร์ของตนเอง กลุ่มเป้าหมายในการอ่านวารสารชัดเจนตรงตามความต้องการ และบทความจะเป็นประโยชน์สูงสุดแก่ผู้อ่าน

2. เลือกวารสารที่ได้รับการประเมินคุณภาพของวารสาร อาจพิจารณาจาก Impact Factor หรือ Ranking อันจะเป็นตัวบ่งชี้ถึงคุณภาพของวารสาร ซึ่งจะเป็นการรับรองมาตรฐานถึงคุณภาพของบทความด้วย

3. เลือกวารสารที่ได้รับการยอมรับในแวดวงวิชาการเพื่อเป็นการติดตามการพัฒนาหรือความก้าวหน้าทางศิลปวิทยาการในศาสตร์นั้น ๆ

4. ข้อมูลเกี่ยวกับวารสาร การนำบทความเพื่อตีพิมพ์เผยแพร่นั้น ผู้นิพนธ์ควรต้องพิจารณาถึงข้อมูลเกี่ยวกับวารสารที่สำคัญ เช่น จำนวนปีที่พิมพ์ ความถี่ของการพิมพ์ รูปแบบอิเล็กทรอนิกส์หรือรูปเล่ม รวมทั้ง

5. สถานะของวารสารมีคณะกรรมการกลั่นกรองบทความ (Peer Review) ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญที่จะทำให้บทความของผู้นิพนธ์มีคุณภาพ โดยผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในศาสตร์ สาขาวิชานั้น ๆ เป็นผู้พิจารณากลั่นกรองเรื่องความถูกต้องความเหมาะสม และที่สำคัญเป็นการควบคุมคุณภาพทั้งบทความและวารสาร

6. ค่าใช้จ่ายในการตีพิมพ์เผยแพร่บทความ ข้อนี้ผู้นิพนธ์ต้องตรวจสอบก่อนการเสนอขอรับการพิจารณาตีพิมพ์บทความเพราะบางวารสารจะมีค่าใช้จ่ายในการพิจารณาอ่าน รวมไปถึงค่าดำเนินการต่าง ๆ เกี่ยวข้องด้วย เช่น ค่าจัดทำภาพสี สื่อมสุม ค่าใช้จ่ายในการตีพิมพ์ เป็นต้น แต่บางวารสารอาจจะมีค่าตอบแทนสำหรับบทความที่ได้รับการตีพิมพ์ ดังนั้นผู้นิพนธ์ต้องตรวจสอบค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้น

7. สิทธิในบทความหมายถึง สิทธิในบทความหลังจากได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่แล้ว เพราะอาจมีเงื่อนไขเกี่ยวกับสิทธิในบทความ เช่น อนุญาตให้บทความที่ผ่านการอ่านจากผู้ทรงคุณวุฒิเผยแพร่ในเอกสารอื่นได้ หรืออนุญาตให้ใช้รูปภาพ แผนภูมิต่าง ๆ ที่ปรากฏในวารสารไปใช้ในเอกสารเผยแพร่อย่างอื่นได้ หรือไม่อนุญาตให้นำบทความที่

ได้ผ่านการตีพิมพ์ในวารสารออกเผยแพร่อื่นได้อีก หากไม่ได้รับอนุญาตจากวารสาร
เป็นต้น

บทส่งท้าย

การเขียนบทความที่ดีนั้น ผู้นิพนธ์ต้องหมั่นอ่าน หมั่นหาข้อมูลที่เป็นปัจจุบันและ
สังเกตความเป็นไป สมัยนิยม ความเชื่อ และสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลง อีกทั้งองค์
ความรู้ นวัตกรรมของโลกสมัยปัจจุบัน จะเป็นตัวช่วยที่ทำให้ผู้นิพนธ์สามารถสรรสร้าง
ผลงานที่ดีได้

การที่จะสามารถนิพนธ์งานชิ้นใดชิ้นหนึ่งออกมาสู่สาธารณะได้ ต้องผ่าน
กระบวนการมากมายหลากหลายขั้นตอน ดั่งนั้นเชื่อเป็นอย่างยิ่งว่าผู้นิพนธ์บทความ
ออกมา ท่านได้ใช้ความวิริยะ อุตสาหะอย่างเข้มข้น ขอเป็นกำลังใจให้ผู้มีความฝันที่
อยากจะทำนวัตน์ตนเองและฝันที่จะนำศักยภาพของตนผ่านตัวอักษรเป็นสื่อเพื่อก่อให้เกิด
ประโยชน์แก่สังคมวงกว้างต่อไป

เทคนิคและวิธีการ : การเขียนบทความวิจัยและ บทความวิชาการที่ดีให้ได้รับการตีพิมพ์ในวารสาร อาจารย์สุภาวดี ยาดิ : สาขาวิชาภาษาไทย

“การจัดการใดๆไม่สำคัญเท่าการจัดการตนเอง” การผลิตผลงานทางวิชาการใน
รูปแบบต่างๆจะเกิดขึ้นได้หากสามารถจัดการตนเองอย่างเข้าใจและเหมาะสม
เทคนิคสำคัญในการจัดการตนเองในฐานะ “ผู้สร้าง”

1. “สร้างความชำนาญ” ความชำนาญเกิดจากการฝึกฝน ไม่มีบุคคลใดเกิด
มาแล้วจะสามารถชำนาญในเรื่องใดเรื่องหนึ่งได้เลยทันที หากยังต้องพัฒนาตนเอง หมั่น
ฝึกฝน โดยใช้หลักของความต่อเนื่อง ผสมผสานความพากเพียร เช่นเดียวกับการผลิตผล
งานทางวิชาการข้อนี้จึงสำคัญที่สุดเพราะความชำนาญเป็นตัวการันตีที่จะบอกเราได้ว่า
ตนเอง มีความถนัด หรือมีความสามารถในด้านใด หากยังไม่สามารถเข้าใจว่าตนเองมี
ความชำนาญด้านใดแล้ว อาจส่งผลเสียต่อคุณภาพที่ดีของงาน และความสุขในการผลิต
ผลงานก็จะน้อยลงไปด้วย

2. “สร้างความสุขในการอ่าน” วิธีการสร้างความสุขในการอ่านที่ดีที่สุดคือ “การได้อ่านในสิ่งที่ชอบและสนใจ” อย่าพยายามสร้างเงื่อนไขในการอ่านให้กับตนเองว่า จะต้องอ่านเพื่อไปทำวิจัย ไปเขียนบทความ เพราะการอ่านเปรียบเสมือนการสะสมความรู้ที่ร่อยระยเวลาในการตกตะกอนเป็นความคิดความเข้าใจ การอ่านได้อย่างเข้าใจ ไม่ใช่อ่านเพียง 1 วัน หรือ 2 วัน แต่ต้องอ่านสะสมไว้อย่างต่อเนื่องจนกลายเป็นคลังทางปัญญา เก็บไว้ใช้ในครั้งที่ต้องนำมาผลิตผลงานต่างๆ ทั้งนี้การอ่านอย่างมีความสุขจะทำให้ลิ้มปริมาณของความหนา ความยาก และความซับซ้อนของเนื้อหา

3. “สร้างผลงาน” การลงมือปฏิบัติจริงเป็นขั้นตอนที่สำคัญมาก หากมีจุดมุ่งหมายชัดเจนในการสร้างสรรค์ผลงานทางวิชาการแล้วอย่ารอเวลา ให้ใช้ทุกช่วงเวลาให้เกิดประโยชน์ เช่น การติดตามประกาศรับผลงานทางวิชาการ การวางโครงเรื่องในการเขียน (พิจารณาความสอดคล้องของผลงานกับเวทีนำเสนอผลงานหรือวารสารฉบับนั้นๆ) เมื่อคิดวลีหรือประโยคสำคัญในงานเขียนได้ให้รีบจดบันทึกไว้เป็นก่อนที่จะลืมทำเช่นนี้เป็นประจำจนติดเป็นนิสัยส่งผลให้ไม่เกิดความเบื่อหน่าย

4. “สร้างโอกาส” การแสวงหาโอกาสให้ได้ฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอจะช่วยเพิ่มชั่วโมงบินในวงวิชาการให้กับตนเองถ้าเข้าใจตนเองว่ายังขาดสิ่งใดควรพยายามแสวงหาสิ่งนั้น ฉะนั้นการได้นำงานเขียนทางวิชาการของตนเองไปแลกเปลี่ยนกับผู้ทรงคุณวุฒิ รวมไปถึงนักวิชาการผู้เข้าร่วมอีกมากมายจะช่วยให้ออกมาแสดงผลงาน ยอมรับข้อผิดพลาดในผลงานของตนเอง นำไปสู่การปรับปรุงและพัฒนาตนเองที่ดีขึ้นได้ ทั้งนี้ประสบการณ์ของแต่ละบุคคลล้วนแตกต่างกันออกไป การได้นำผลงานออกไปพูดคุยกับผู้อื่นในเวทีทางวิชาการอันเป็นแหล่งรวบรวมนักวิชาการที่มีชื่อเสียงจะยิ่งช่วยเป็นกระจุกสะทอนคุณภาพหรือข้อบกพร่องในผลงานของเราด้วยการ “ขัดเกลา” จากคำติชม และอย่าท้อแท้หมดกำลังใจในคำติชมนั้น เพราะนี่เป็นโอกาสที่ดีในการพัฒนาผลงานของตนเองให้ดียิ่งขึ้น

สำหรับผู้เขียนทุกโอกาสสำคัญเสมอ การสร้างผลงานทางวิชาการต้องพัฒนามาจากความเข้าใจในตนเองก่อน จึงจะสามารถช่วยให้ฐานทางความรู้ ความคิด และความเข้าใจทางวิชาการของเรานั้นคงแข็งแรงมากยิ่งขึ้น สิ่งที่สามารถพัฒนาได้ตลอดเวลาคือ “ความชำนาญ” ที่ต้องหมั่นฝึกฝนอย่างต่อเนื่องเพื่อพัฒนาศักยภาพของตนเองให้เป็นครูอาจารย์ เป็นนักวิชาการที่มีประสบการณ์ มีงานวิชาการที่มีคุณภาพ นำไปถ่ายทอดเป็น

แนวทางในพัฒนานักศึกษาให้มีคุณภาพที่ต้อออกไปสู่สังคมภายนอกได้ แนวทางดังกล่าวนี้เป็นส่วนหนึ่งที่สะท้อนจากประสบการณ์ของผู้เขียน โดยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะเป็นแนวทางที่มีประโยชน์ให้กับคณาจารย์ ตลอดจนนักวิชาการทุกท่านได้ไม่มากก็น้อย

เทคนิคและวิธีการ : แนวทางการเขียนบทความวิจัยและบทความวิชาการที่ดีให้ได้รับการตีพิมพ์

ผศ.ภิญญาพันธุ์ พจนะลาวัลย์ : สาขาวิชาสังคมศึกษา

พื้นฐานวิชาหรือสาขาวิชาที่อาจารย์สังกัดมีความแตกต่างกัน ทางสาขาวิชาสังคมจะมีโอกาสที่กว้าง บางสาขาจะมีโอกาสน้อย ดังนั้น การทำงานข้ามศาสตร์เชื่อมกับศาสตร์อื่นๆ นั้นอาจจะช่วยให้อาจารย์สามารถหาหัวข้อวิจัยโดยการนำมาประยุกต์ใช้ได้ในส่วนของงานของตนนั้น เป็นงานประวัติศาสตร์ซึ่งหากจะผลิตผลงานจะต้องมีการวางแผนว่าเราทำเพื่ออะไร และตนเองก็ได้วางแผนว่า

- 1) ผลิตผลงาน เพื่อ พัฒนาตนเอง
- 2) ผลิตผลงาน เพื่อ ยื่นขอตำแหน่งทางวิชาการ
- 3) ผลิตผลงาน เพื่อ มีค่าตอบแทน(เงินรางวัล) จากมหาวิทยาลัย

หากมีการการวางแผน ผลที่ได้จะเกิดกับตัวผู้เขียน คณะ มหาวิทยาลัย จะสามารถให้เราสามารถทำงานได้และมีผลดีต่อตนเอง

จากประสบการณ์ หนังสือเล่มนี้วาง เป็นหนังสือเพื่อขอตำแหน่งทางวิชาการซึ่งตนคิดว่าเล่มดีสำหรับตนเองเนื่องจากได้มีโอกาสดังนี้

- 1) เผยแพร่บทความเกี่ยวกับลำปาง จากการประชุมลำปางศึกษา
- 2) มีภาระงานสอนวิชาลำปางศึกษา
- 3) ระหว่างนั้นได้ทำวิจัยเกี่ยวกับลำปาง

สามประเด็นที่กล่าวมาเกิดความสัมพันธ์กัน จึงส่งผลให้มีฐานความรู้เกี่ยวกับลำปาง นำมาปรุงแต่ง จนได้เป็น หนังสือประวัติศาสตร์เล่มนี้วางลำปาง ใช้เวลาในการผลิตนานพอสมควรในการสังสรรค์ความรู้ เพราะฉะนั้นหากอาจารย์จะทำวิจัยภายใน 5 ปี ควรมีการวางแผน โดยการตั้งเป้ากว้าง ๆ และเก็บเล็กผสมน้อย และหากโชคดีมี

รายวิชาที่รับผิดชอบสอนเป็นของตนเองจะส่งผลให้มีชิ้นงานออกมาเพื่อยื่นขอตำแหน่งทางวิชาการได้อย่างมีคุณภาพจริงๆ

ส่วนตัวร่วมงานวิชาการบ่อย ส่งผลให้มีเพื่อนที่มีประสบการณ์และได้อยู่ในกลุ่ม FB ที่เกี่ยวกับการแลกเปลี่ยนบทความ ซึ่งเป็นวิธีแลกเปลี่ยนในกลุ่ม และหากต้องการขอข้อมูลซึ่งเป็นบทความหรืองานที่จะต้องเสียค่าใช้จ่ายเพียงแค่อัปโหลดในกลุ่ม เพื่อนที่เป็นสมาชิกอยู่แล้วจะนำมาแชร์ให้ ซึ่งได้ประโยชน์ตรงนั้นมากทั้งเรื่องของการค่าใช้จ่ายในการสมัคร องค์กรความรู้เพิ่มเติมจากแหล่งต่าง ๆ แนะนำว่าอย่ามั่งมันที่จะนำเสนอผลงานอย่างเดียวควรแสวงหาองค์ความรู้เพิ่มเติม เช่น ฟังเวทีต่าง ๆ เพื่อเพิ่มองค์ความรู้ และนำองค์ความรู้จากการฟังมาต่อยอด เพราะการหาแหล่งข้อมูลต่าง ๆ การเขียน การอ่าน การออกพื้นที่บ้าง จะส่งผลให้การผลิตผลงานวิชาการมีคุณภาพอย่างแท้จริง

แรงบัลดาลใจในการเริ่มต้นเขียนบทความ

การเป็นนักปฏิบัติ หรือ นักวิชาการ ค่อนข้างแตกต่างกัน ถ้าสนใจทำงานทางด้านวิชาการจะต้องอ่านเยอะ ๆ ที่ตรงศาสตร์ เช่น ศาสตร์ทางด้านศิลปะอ่านงานวิชาการทางด้านศิลปะ ศึกษาและอ่านก่อนแล้วจะเห็นแนวทางที่จะสามารถไปแนวทางไหนได้

ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาคณะ

บทความวิชาการ บทความวิจัย คณะควรจะทำเป็นสำนักพิมพ์และส่งให้ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญอ่าน เพื่อตีพิมพ์ เพื่อจำหน่าย และต่อยอดด้วยการขอตำแหน่งทางวิชาการ

เทคนิคและวิธีการ
การเตรียมความพร้อมก่อนเรียนและ
ระหว่างเรียนสำหรับนักศึกษา

เทคนิคและวิธีการเตรียมความพร้อมก่อนเรียนและระหว่างเรียนสำหรับนักศึกษา

อาจารย์สิริรัตน์ วาววาว :สาขาวิชาภาษาจีน (ศศบ.)

วิธีการ

การเตรียมความพร้อมของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน (ศศ.บ.) มีดังต่อไปนี้
นักศึกษาชั้นปีที่ 1

1. นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ทุกคนจะต้องสอบเพื่อทดสอบความรู้ภาษาจีน (HSK) เพื่อวัดทักษะทางด้านภาษาจีนซึ่งจะทำให้สาขาจำแนกนักศึกษาที่มีพื้นฐานหรือไม่มีพื้นฐานภาษาจีน
2. นักศึกษาทุกคนจะต้องเข้าอบรมเพื่อปรับพื้นฐานทางด้านภาษาจีน ก่อนเปิดภาคเรียน
3. เมื่อการอบรมยังไม่เพียงพอกับการปรับพื้นฐานทางอาจารย์ที่ปรึกษาจะให้รุ่นปี 2 มาช่วยติวให้กับรุ่นน้อง
4. ทางสาขาประสานไปยังสาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารสำหรับชาวต่างประเทศเพื่อขอให้นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนและนักศึกษาชาวจีนจับคู่เป็นบัดดี้กันซึ่งจะให้นักศึกษากลุ่มนี้ได้มีโอกาสได้สื่อสารกับเจ้าของภาษา

นักศึกษาชั้นปีที่ 2

สาขาวิชาภาษาจีนจัดโครงการอบรมความรู้ทางด้านภาษาจีน (HSK) โดยให้อาจารย์ประจำสาขาทั้งอาจารย์ชาวไทยและอาจารย์ชาวจีนผลัดเปลี่ยนกันสอนเพื่อให้นักศึกษาได้คุ้นเคยกับการทำข้อสอบ

นักศึกษาชั้นปีที่ 3 และ ปีที่ 4

1. สาขาวิชาภาษาจีนได้เชิญวิทยากรจากภายนอกมาแนะแนววิธีการทำข้อสอบและจัดอบรมให้กับนักศึกษาเพื่อเตรียมตัวในการสอบวัดระดับความรู้ทางด้านภาษาจีน (HSK)
2. อาจารย์ผู้รับผิดชอบโครงการพานักศึกษาไปสอบยังศูนย์สอบสถาบันขงจื่อจังหวัดเชียงใหม่

นักศึกษาชั้นปีที่ 4

1. นักศึกษาที่มีผลคะแนนสอบผ่านการวัดระดับความรู้ทางด้านภาษาจีน (HSK) จะนำผลคะแนนมาให้อาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อรวบรวมจำนวนนักศึกษาที่สอบผ่าน
2. นักศึกษาชั้นปีที่ 4 ในภาคเรียนที่ 1 นักศึกษาที่ไม่ผ่านการสอบวัดระดับความรู้ทางด้านภาษาจีน (HSK) ทางสาขาจะจัดทำข้อสอบกลางโดยอ้างอิงจากข้อสอบการวัดระดับความรู้ทางด้านภาษาจีน (HSK) นักศึกษาที่ไม่ผ่านจะต้องมาสอบอีกครั้งแต่ต้องมีคะแนนไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 ถือว่าสอบผ่าน แต่ถ้านักศึกษามีผลคะแนนไม่ผ่าน นักศึกษาจะไม่สามารถออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพภายนอกได้

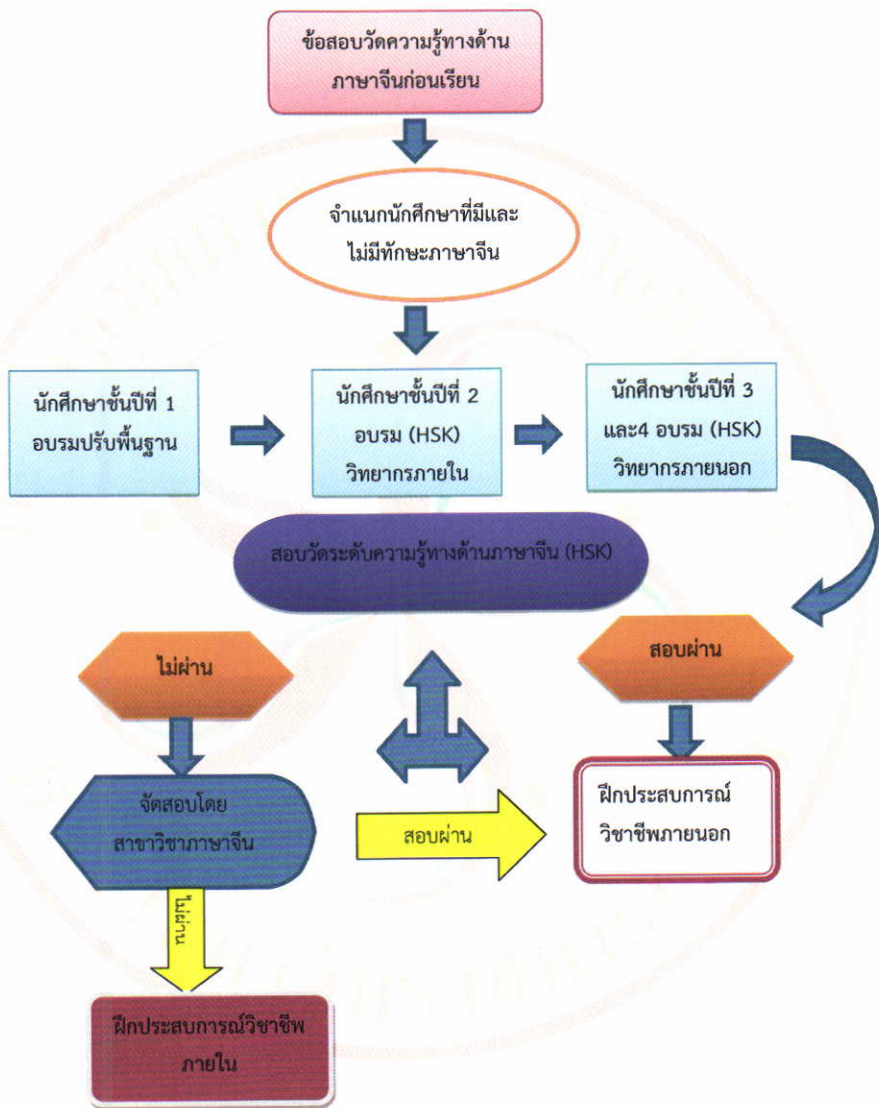
เป้าหมาย

นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนทุกชั้นปีมีทักษะทางด้านภาษาจีนที่จะนำไปสู่การสอบวัดระดับความรู้ทางด้านภาษาจีน (HSK) ที่เป็นสากลได้

ประโยชน์ของการเตรียมความพร้อมให้กับนักศึกษา

1. กระตุ้นให้นักศึกษาเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน
2. สร้างแรงผลักดันให้แก่นักศึกษา
3. นักศึกษามีทักษะทางด้านภาษาจีนที่สามารถสื่อสารได้และเป็นที่ยอมรับของหน่วยงานต่าง ๆ

เทคนิคและวิธีการเตรียมความพร้อมก่อนเรียนและระหว่างเรียนสำหรับนักศึกษา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิเชิต ทวีกุล

วิธีการ

จัดประชุมคณะกรรมการเตรียมความพร้อมสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 โดยเนื้อหาของโครงการจะมีรายละเอียดเกี่ยวกับรายวิชาที่นักศึกษาจะต้องเรียนตลอดหลักสูตรและความสัมพันธ์ระหว่างรายวิชาในโครงสร้างหลักสูตร เพื่อปูพื้นฐานการรับรู้ทางการเรียนให้แก่นักศึกษาในภาพรวม

เป้าหมาย

- 1) นักศึกษาทราบถึงแผนการเรียนของตนเองที่จะต้องเรียนตลอดหลักสูตร
- 2) เมื่อนักศึกษาพบปัญหาในรายวิชาใดนักศึกษาสามารถแจ้งแก่อาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อให้อาจารย์ที่ปรึกษานำเข้าสู่คณะกรรมการประจำสาขาวิชาเพื่อประชุมวางแผนแก้ไขปัญหาร่วมกัน

แก้ไขปัญหา

- 1) การคงอยู่ของนักศึกษาในสาขาวิชา
- 2) สามารถแก้ไขปัญหานักศึกษาได้ล่วงหน้าและทันที่

เทคนิคและวิธีการเตรียมความพร้อมก่อนเรียนและระหว่างเรียนสำหรับนักศึกษา

อาจารย์อัมฤตา สารธิวงศ์: สาขาวิชาการเมืองและการปกครอง

วิธีการ

- 1) หลักสูตรมีการประชุมเพื่อพิจารณาถึงความพร้อมของนักศึกษาที่จะเข้าศึกษาต่อในสาขาวิชาการเมืองการปกครอง โดยนำประเด็นหรือเกี่ยวกับการความรู้พื้นฐานที่จะเสริมทักษะให้กับนักศึกษาที่เข้าศึกษาเนื่องจากการเปิดการสอนในหลักสูตรเป็นปีแรก
- 2) ระหว่างเรียนได้มอบหมายให้อาจารย์ที่ปรึกษาและอาจารย์ในสาขาวิชาที่สอนรายวิชาในหลักสูตรสังเกตพฤติกรรมของนักศึกษาที่อยู่ในความดูแล และมอบหมายให้อาจารย์ผู้สอนสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาเป็นรายบุคคล
- 3) นำผลการสังเกตพฤติกรรมมาประชุมพิจารณาแยกกลุ่มนักศึกษา และพิจารณาว่าจะสอดแทรกทักษะหรือเสริมทักษะให้กับนักศึกษากลุ่มที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงที่เรียนแล้วไม่เข้าใจหรือยังปรับตัวเข้ากับรายวิชาไม่ได้

เป้าหมาย

นักศึกษาเกิดทักษะ และสามารถปรับตัวกับกาเรียนในระดับอุดมศึกษาได้

แก้ไขปัญหา

- 1) การคงอยู่ของนักศึกษาในสาขาวิชา
- 2) สามารถแก้ไขปัญหานักศึกษาได้ล่วงหน้าและทันทันที

เทคนิคและวิธีการเตรียมความพร้อมก่อนเรียนและระหว่างเรียนสำหรับนักศึกษา

อาจารย์กิ่งแก้ว ทิศตั้ง : สาขาวิชาการพัฒนาชุมชน

วิธีการ

สาขาวิชาการพัฒนาชุมชนดำเนินการเตรียมความพร้อมระหว่างเรียนให้นักศึกษาโดยการกำหนดให้อาจารย์ประจำหลักสูตรที่สอนในรายวิชาที่สามารถใช้การดำเนินโครงการของนักศึกษาในหลักสูตรเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้เนื้อหาสาระของรายวิชานั้นๆ ทั้งในเรื่องของการพัฒนาทักษะด้านการบริหารจัดการโครงการ ทักษะด้านการพัฒนาทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล การสื่อสารในที่สาธารณะเป็นต้น โดยมีรายวิชาที่ใช้การดำเนินโครงการเป็นเครื่องมือในการพัฒนาทักษะความรู้พิเศษของหลักสูตรฯ คือ รายวิชาการวางแผนและการบริหารจัดการโครงการ รายวิชาการจัดการสิ่งแวดล้อม และรายวิชาการจัดการท่องเที่ยวชุมชน

เป้าหมาย

เพื่อให้นักศึกษาที่เรียนในหลักสูตรสามารถพัฒนาทักษะการบริหารจัดการโครงการด้านการพัฒนาชุมชนหรือเกี่ยวข้องได้ เนื่องจากการพัฒนาชุมชนมีการขับเคลื่อนงานโดยโครงการพัฒนาในรูปแบบต่างๆที่หลากหลาย

แก้ไข้ปัญหา

การเตรียมความพร้อมระหว่างเรียนในด้านการบริหารจัดการโครงการด้านการพัฒนาชุมชน เป็นการแก้ไข้ปัญหาในประเด็นทักษะการบริหารจัดการโครงการของนักศึกษา ทักษะการคิดวิเคราะห์ที่เป็นปัญหาแรกเข้าของนักศึกษาสาขาวิชาการพัฒนาชุมชน

คณะกรรมการดำเนินงานการจัดการความรู้ ปีการศึกษา 2559

คณะกรรมการอำนวยการ

คณบดี

รองคณบดีทุกฝ่าย

หัวหน้าสำนักงาน

นักวิชาการศึกษา

(ผู้ปฏิบัติงานด้านประกันคุณภาพการศึกษา)

ประธานอำนวยการ

กรรมการอำนวยการ

กรรมการอำนวยการ

กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการดำเนินงานการจัดการความรู้

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิจัย

อาจารย์ประจำสาขาวิชาทุกสาขา

นักวิชาการศึกษา

(ผู้ปฏิบัติงานด้านประกันคุณภาพการศึกษา)

นักวิชาการศึกษา

(ผู้ปฏิบัติงานด้านการจัดการเรียนการสอน)

นักวิชาการศึกษา

(ผู้ปฏิบัติงานด้านการวิจัย)

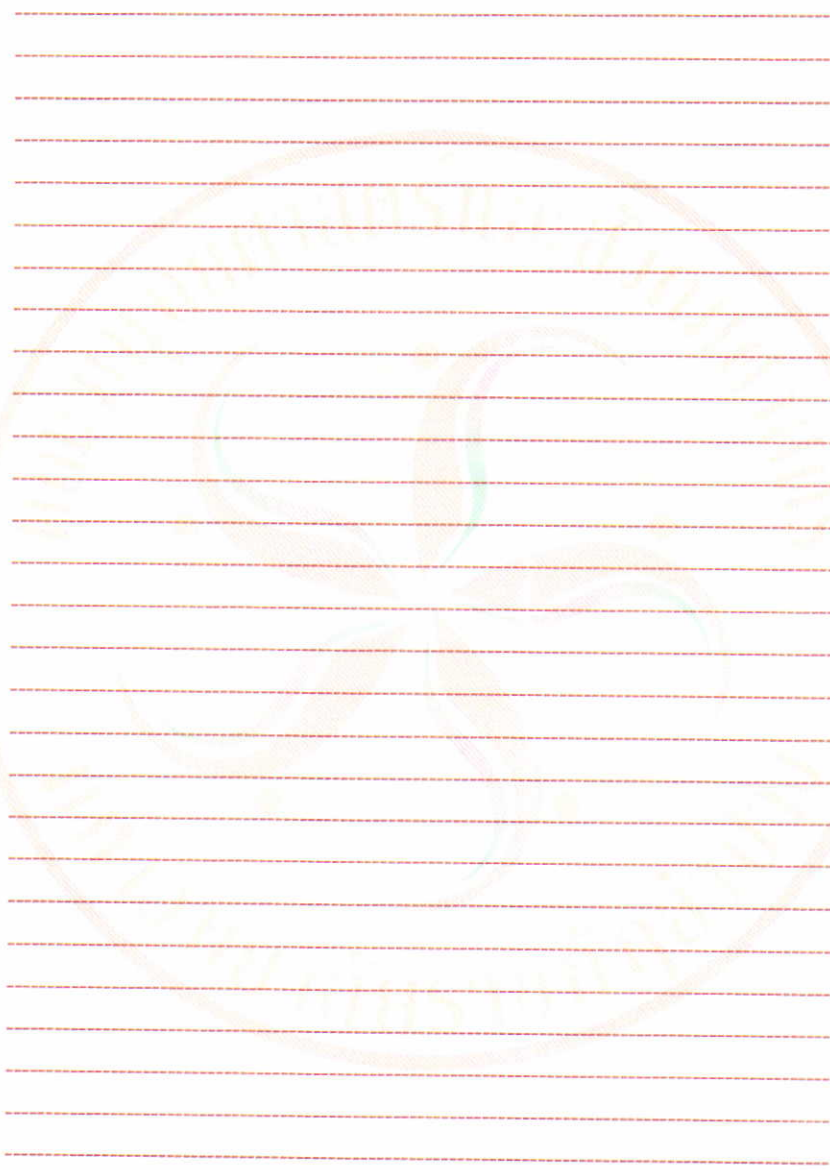
ประธานกรรมการดำเนินงาน

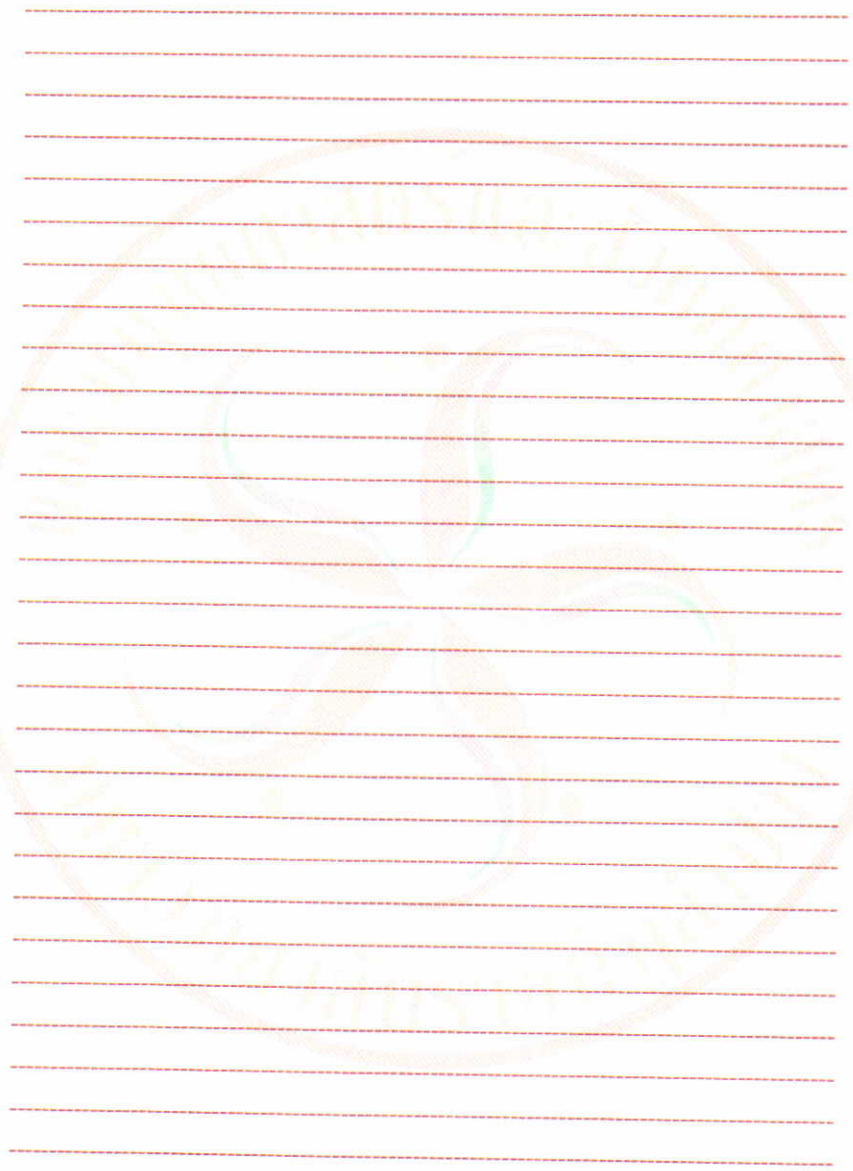
กรรมการ

กรรมการและเลขานุการ

กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

การจัดการความรู้

**คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง**

**Faculty of Humanities and Social Sciences
Lampang Rajabhat University**

119 หมู่ 9 ต.ขมพู่ อ.เมือง จ.ลำปาง

โทรศัพท์ 0-5431-6154 , FAX 0-5431-6154

<http://www.human.lpru.ac.th/HUSOCKM/publications.php>